Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: PATRIOTISK ELEGIE

Citation: Aarestrup, Emil: ”PATRIOTISK ELEGIE”, i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare04val-shoot-workid58817/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

PATRIOTISK ELEGIE

I Der var en Tid mit Fødeland
Var rigt paa Ros og Hæder —
Nu er det Tid, da hver en Mand
Fast af Forsagthed græder.

II I fremmed Skib helst gaaer ombord
Vor Søn, naar han vil fare,
Og hjelper sig med fremmed Ord
Og vogter fremmed Vahre.

III Skjøndt Marken som i fordums Tid
Sin gode Frugt har baaret
Er Lønnen ringe for vort Slid
Vort Brød er karrigt skaaret.

IV Hver knap Erhverv, hver Draabe Sved,
Maa regnes ud og spares
Til Afbetaling paa — Gudveed
Hvormegen Gjæld der klares.

V Udvortes Fred kun baader lidt,
Naar svundet er den indre;
Nu kræver Folket dristigt Sit,
Sit Drotten ikke mindre.

VI Og begge trættes, kives, slaaes —
Kun rigtignok med Munden —
Til Alt, hvad giver Hold, gaaer los,
Og Fanden taer ved Hunden.

VII Hvad reiser os det sjunkne Mod?
Hvor strækkes Frelserarmen?
Dig, Norge, med det frie Blod,
Dig slap vi selv fra Barmen.

VIII I Sverrig fandt du, veed jeg vel,
En Broder værd at agte,
Men aldrig dog det svenske Fjeld
Dig saadan Hilsen bragte —

IX Saa velbekjendt i hver din Havn,
Som fra den danske Bølge
Med Rugen i skumhvide Favn
Og Solskin i sit Følge.

X Dig Frihedshjelmen klæder smukt!
Jeg seer om dine Skuldre
De store Fyrreskoves Bugt
Og hører Fossen buldre —

XI Du passer nu din egen Dont,
Dig skal de ikke rokke;

Du færdes frit, som du er vant,
Blandt dine Klippeblokke.

XII Du krummer ei din stærke Ryg
For udenlandske Herrer;
Du leer, bag Frihedsskjoldet tryg,
Om ogsaa Avind snerrer.

XIII Du ændser ikke Danmark meer,
Der synker hen, som Vraget,
Hvis Top man over Dybet seer
Og kjender kun paa — Flaget.

XIV Vi see os om saa ynkelig
I Øster og i Vester,
Om Ingen er saa naadelig,
Han Foden paa os fæster.

XV Vi har nedbrudt vor egen Aand
Vi har vort Gods forødet
Vi vilde kysse selv den Haand,
Der gav os Naadestødet.